

paa given Foranledning udtalt, at det var naturligt, at dersom Beboerne sølte sig brøstholdne ved ikke at finde den tilbørlige Sikkerhed, og ved at skulle tilveiebringe en forøget Nøgt af deres Kreaturer i Interesse af Banens Sikkerhed, saa maatte man erstatte dem det. Men naar en saadan Erstatning skal gives — og jeg formoder, at den navnlig paa Fyn vil blive fordret i en temmelig stor Udstrækning — da er det et meget stort Spørgsmaal, hvor den Besparelse, som er paa-regnet derved, at Degnene salde bort, egentlig vil blive af. Dersom det bliver Tilfældet i en meget stor Maalestok, at Beboerne selv anlægge Degn og faae Udgiften erstattet, frygter jeg for, at en saadan enkeltvis foretagen Foranstaltning vil vise sig at blive betydelig dyrere end, om man gjorde det under Et og efter et bestemt Princip. Endelig skal der indvindes Noget ved, at Broer og Stenkister bygges saa billigt som muligt, ved at der anvendes Trækonstruktioner o. s. v. Det erede Medlem for Odense har allerede omtalt den Sag, og jeg skal heller ikke komme videre ind paa den, men jeg tror, at selv om man overhoved vil bygge disse Gjenstande saa solidt, som de kunne bygges af det tarveligere Materiale, saa forekommer det mig, at man dog maa erkjende at det vil være nødvendigt, meget hyppigere at reparere dem, end om de fra Begyndelsen af vare bleve byggede af det Materiale, som sædvanlig anvendes. Det kunde da vel være, at den mindre Udgift i Begyndelsen vil opveies af de hyppige Ombygninger og Reparationer, som maa finde Sted. Det, jeg har imod hele denne Betragtning af Spørgsmaalet om Amtsjernveie er det, at Landsstinget ikke efter at være kommen ind paa denne Betragtning har udfæstet en Plan for, hvad der burde gjøres i saa Henseende, hvad man mente, at Staten overhoved kunde gaa til, thi det er jo klart, at det, naar Sagen tages paa den Maade, som stet er, ikke kan være Meningene, at f. Ex. Faaborg og Alsens, kort sagt den sydvestlige Del af Fyn, skulde være sikker paa Understøttelse fra Statens Side i saa Henseende, og f. Ex. Bogenfse og hele den nordlige Del af Fyn ikke skulde kunne komme i Betragtning dertil. Jeg kan heller ikke tro, at det, hvis man ikke vil anlægge Statsjernbaner, f. Ex. i Egne mellem Lyngstør og Dobro, skulde være Meningene, at denne Egn da skulde være udelukket fra Hjælp fra Statens Side i saa Henseende. Heller ikke kan jeg tro, at, hvis man ikke vil anlægge nogen Statsjernbane, for at det nordvestlige Sjælland kan komme i Forbindelse med den sydlige Del af Landet, disse Egne da skulde være udelukkede fra Statshjælp. Kort sagt, der opstaar her en Række Spørgsmaal om, hvor langt eller hvor kort man vil gaa. Det forekommer mig, at, naar man vilde gaa over til en hel ny Tanke, da havde det været overordentlig heldigt, dersom den var gennemført saaledes, at man kunde se, at man sam-

tidig med, at man med Statsbanerne mente at burde stoppe op paa dette Punkt, tillige kom til Erkjendelse af, paa hvilke Punkter man mente at burde stoppe med Tilflugt fra Staten for de andre Baners Bedkommende. Hvad Tilflugdene fra Kommunerne angaar, da skal jeg, til hvad jeg tidligere derom ytrede, kun sœie, at jeg vilde have foretrukket en Afgjørelse af dem i 28 Mar fremfor den af Landsstinget foreslaaede, men at forøvrigt denne sidste Afgjørelsesmaade fra min Side ikke skal møde nogen som helst Vanskelighed, idet det forekommer mig, at de Indvendinger, der ere gjorte imod, at Tilflugdene derved gaa ned, svæktes endel derved, at Tilflugdene gennem Expropriationen ere forøgede til det Dobbelte af, hvad det tidligere var. Hvad specielt de foreslaaede Baners Retningslinier angaar, da kan jeg selvfølgelig i og for sig ikke Andet end glæde mig over, at den Retning af Banerne i den sydlige Del af Fyn, som i Fjor var foreslaaet af Udvalgets Flertal, synes at have vundet noget større Tilslutning ogsaa fra den høie Regerings Side.

Tal: Alle de erede Talere have udtalt deres Beredvillighed til at støtte det foreliggende Forslag, men naar jeg ser hen til den Maade, hvorpaa de have støttet Forslaget ved hver især paa sit Standpunkt at fremkomme med sine Indvendinger, kan jeg ikke negte, at jeg gruer paa Forslagets Begne for den Støtte, det faar, og jeg faar en ubehagelig Fornemmelse af, at jeg selv er kommen ind paa en gal Vej, naar jeg nu tager Ordet her for at fremsætte mine Indvendinger tilligemed alle de øvrige. Jeg skal derfor bestrebe mig for at fremkomme med saa faa Anker som muligt, idet jeg virkelig kan sige, at jeg har kun næret den storartede kristelige Resignation, som den høitærede Indenrigsminister har vist ved at tage imod det Forslag, som Landsstingsudvalget har forelagt, der i saa mange Retninger er forskjelligt fra det, som er forelagt fra Ministeriets Side. Jeg maa oprigtig tilstaa, at jeg synes meget bedre om det Forslag, som den høitærede Minister oprindeligt har forelagt. Hvad nu for det Første angaar det foreslaaede lettere System, da kan jeg i alt Væsentligt henholde mig til, hvad flere erede Talere og da navnlig den sidste erede Taler fremkom med. Det forekommer mig at være en Tilbagevenden til de Stadier i Udviklingen af Jernbanevesenet, hvormed man begyndte, det er et Slags amerikansk System, hvormed man springer over en Mængde tilfœiede Forbedringer, som under Jernbanernes udbredede Brug have vist sig hensigtsmæssige og nødvendige, men som naturligvis som alle Goder maa kjøbes og betales, og som man ganske vist, da man indførte dem, erkjendte vare billig kjøbte, men som man nu giver Afstald paa, for derved at opnaa nogle Besparselser. Disse Besparselser ere efter min fulde Overbevisning mere tilsyneladende end virkelige, idet jeg gaar ud fra, at naar